

גליון ב'
ערש"ק
פר' ממות - מסעי
שבת מברכין
כ"ב תמוז
תשפ"ד

אשרי תמימי דרך זהו דרך לבנים בתורת ה'

גליון חידו"ת
בספר הקדוש
"ליקוטי מוהר"ן"
לפי סדר התורה הזמנית
חלק ב', תורה א'
יו"ל בס"ד ע"י אנ"ש
דמאנשעסטרע יע"א

דבר המערכת

ב"ה זכינו ובשבוע העעל"ט יצא לאור עולם גליון א, עלא וגדיש בחידושיהם הנפלאים ודבריהם העאירים של אנשי שלוענו כאן בעאנטשעסטרע. אס כי עעט הכעות-אך רב האיות. אכן הציבור הקדוש נהנה ביותר, הן בעצם העור-בדה שסוף כל סוף יצא בכאן גליון העחבר את אנ"ש בקשר אעיתני של אהבה, ע"י ההליכה יחד עם תורות רביע ז"ל, והן עחידושיהם הנחעדים שיהופיעו ברב הדרס, אס כי באופן בלתי עוגה וע-סודר כראוי. הפעם נדה את ה', על שישכלל ופיאר את גליונו, ונתן כח ודעת לכעה וכעה אברכים יקרים עחבורת-נו, כיצד לערוך ולסדר הגליון, בצורה ואופן שיקל על הצעיין לקרוא ולעיין בנכתב, והכל נעשה בטוב טעם ודעת בסיעעתא דשעיא. כע"כ זכינו ונכנסו חידושים עיעוד ועוד עאנשי שלוענו, הצחזקים הן בעבודת ה', והן בעצם ההלי-כה עם תורותינו הנשעבות של רביה"ק. ויה"ר שנזכה לשואב עיים חיים עעעיין הנובע שאינו פוסק לעולם, ונקבל אלפן חדת עבחירי צדיקיא, ועי"ז נזכה לתקן את כל הטעון תקון, ולבנין ירושלים בעהרה ביעיט אנן.

המערכת

ר' ישעיה הלוי שנעק הי"ו
כי ידור נדר לה'
בפרשתנו 'ידבר משה אל ראשי המטות' ופירש"י חלק כבוד לנשיאים וכו' ומה ראה לאומרה כאן, למד שהפרת נדרים ביחיד מומחה ואם אין יחיד מומחה מפר בנ' הדיוטות. וברש"י ר"ה זה הדבר משה נתנבא וכו' מוסיף עליהם משה שנתנבא בלשון 'זה הדבר'. וצריכים ביאור מה ענין היחיד מומחה' דיקא אצל נדרים וכן ענין ג' הדיוטות, כמו"כ מה ענין נביאות לנדרים.
מבואר בהתורה שכדי להינצל מקנאת המלאכים צריך לאחוז עצמו בשרשי הנשמות, כסא הכבוד, אס כל חי. ועי"ז יש כח האדם התחתון לעמוד בממשלה של האדם העליון.
והנה עיקר הטא אדם הראשון מבואר בליק"ה נדרים ג', היה ע"י בחי' ריבוי אור שגורס חס ושלוס לשבירת הכלים. וזה היה התחלת עצת הנחש שרצה להטעות במצות של היצר הרע, ושאל אם צוואת השי"ת היה לבלי לאכול מכל עץ הגן, ופעל קצת שהשיבה הוה כטעות והוסיפה על הציווי שגם אסור לנעת בו עי"ש שמאר"ך בזה. ומבאר אח"כ [באות ה'] וזה בחינת נדרים נדבת לבו כי צריך שיהא פיו ולבו שוים, ובתוך הדברים שגדרים הם כבינה, ומקום נדר שהוא נדבת הלב בחי' האור האין סוף שבלב האדם, עי"ש שהאר"ך מאד לפי דרכו שם ע"פ תורה מי"ט.
לפי"ז לענינו יש לבאר כי כל עצת הנחש היה בבחי' קנאת המלאכים. וכמו שמבואר בליק"ה כמה פעמים כי עיקר כח היצה"ר וכחות הטומאה וכו' הכל הוא ע"י השתלשלות קנאת המלאכים, בפרט שהיה אדם הראשון במדרגה גבוה או שהיה נטוי לטוב כמבואר בספח"ק, שאז היצה"ר בחי' מלאך וכמו שמבאר רבנו בתורה ע"ב. שב"ז בחי' קנאת המלאכים המבואר בהתורה שאנו עוסקים בה, וכע"ז מבואר להדיא בליק"ה ערלה ד' [אות ב'] שגם מבאר שם מה שאה"ל שהיו המלאכים צולין לו בשר מסנגין לו ויין היינו שהיה לו ממשלה על המלאכים, עי"ש.
גם מצנינו באר"ה שכל העולם כולו היה מכותין שיתפלל וכמו שמובא ומבואר בהקדמה לספר השתפכות הנפש, כמו"ש רז"ל על פסוק 'וכל שיה השדה טרם יהיה בארץ וכו' כי לא המטר ה' וכו' ואדם אין לעבוד את הארמה. והנה כל כח התפילה הוא על ידי הפה. עם שהוא עבודת הלב כמו שאר"ל, עכ"ז מצנינו בענין התפלה הנושא של פיו ולבו שוים, וכמו שמבואר בהתורה שהתפלה נקרא ניב שפתים, וכבר דיבר רביז"ל שברוך כלל אי אפשר להתפלל ולשוח אל השי"ת כי אס ע"י הוצאת המילים כפה.
ובאמת בזה יתרון האדם מן הכחמה שהדם הוא מרבר משא"כ שאר הבריא, ואיתא בספרים קדמונים כי ענין של דיבור הוא אותו הענין של לשון ידבר עמים תחתיו, כי ע"י הדיבור מתקשרים ויש כח להנהיג, והינו ענין שמבואר בהתורה 'כי האיש הישראלי נברא שיהיה לו ממשלה'. עכ"פ אנו רואים שע"י שלמות הדיבור היינו כשפוי ולבו שוים בזה יש לו הכח להתקשר ולהתפלל אל ה', ובוה לקיים כל התורה כולה, וכמו"ש כי קרוב אליך הדבר מאד בפיך ובלבבך לעשותו, וכמו"ש רביז"ל 'מיטן פיסק און מיטן הארץ'.
וענין זה ממש מצנינו בנדרים, כי יש כח לאיש ישראל להמשיך איסורים והיובים הרשים על ידי פיו, כשפוי ולבו שוים, כפי דרך התורה שע"י שלבו שלם היינו היראה שבלב בשלמות עי"ז הניב שפתים בשלמות.
לפי זה יוצא לנו, שששבא להחיר נדרו שצריך להניע אל מקום שורש הנדר [וכמו שמבואר בליק"ה ערלה ד'] צריך להניע אל יחיד מומחה שהוא בחי' נשיאים בחי' מפרסמי ומנהיגי הדור שהם בחי' שרשי נשמות ישראל, בחי' מאוח פני כסא שהוא שורש ומקור לכל ההשתלשלות של נדר ניב שפתים.
ואם לא מוצאים יחיד מומחה אוי יש להחיר בנ' הדיוטות, אשר אולי מכוונים כנגד ג' מדות המפסידות. וזה ענין שמביא רש"י שמושה רבנו עם שאר הנביאים, שכולם באו להשפעת הנבואה ע"י שלמות היראה כנ"ל. וזה מה שכתב רש"י 'מוסיף עליהם משה' שנתנבא בזה הדבר, כי משה היה אוחז פני כסא, והניע למדרגה של 'דבר ה' המובא בהתורה.
והנה איתא בספרי שגדרים הם בחיי המלך. ולפי הנ"ל יש לומר כי אכן מצנינו נדרים לבחי' כסא שהוא אס כל חי'. גם איתא בספח"ק כי נדר הוא בחי' יובל - בינה, וכמו"ש רבנו כי יוצא יצחק לשוח בשרה ר"ת יובל. ואולי יש לדמוה בזה על ענין של התרת נדרים בערב ראש השנה, כפי שמסוים רביה"ק יאזי יבולין לעשות ר"ה ומכין שפגם בנדרים היו פגם בכל הענין של התורה הנ"ל, על זה עושים התרה קודם ראש השנה.
גם בזה מוכן דברי רביז"ל בספח"מ ערך תפילה אות ע"ג מי שגדר איהו נדר אין מקבלין תפילתו עד שישלם את נדרו היינו כנ"ל, שפגם בנדרים היו פגם בכל ענין התפילה.

חדשת? בארת? קישורת? השבת? תירצת? הקשית?
אנא! תעלה הדברים על גבי הכתב, ותהנה לשאר חבריך המשתוקקים
לכל דבר חידושי. אס קטן אתה בעיניך - ראש שבטי ישראל אתה!
את החידושים וכו' שכתבת אנא מסור לר' מאיר דוד טוקאייר
ובס"ד הדברים יכנסו באחד הגליונות הבאים.

פירוש על סי' פ"ד עיי"ש) שעל ידי אותיות התורה שמחדשים נבראים מלאכים, והם מקבלים כח מאדום (שהוא שר של מצרים). שהוא הממונה לענוש על פגם הברית רח"ל. ולפעמים אין כח במלאכים וכו'. וזה בחינת ישמח ישראל בעושו.

[ב] שישים ריבוא וגו' דהיינו בחינת שרשי הנשמות. לולי דמיסתפינא ר"ל רמז בזה. דהנה רבינו ז"ל הביא דוגמא ממה רבינו ע"ה, כדאיתא במס' שבת פח: בשעה שעלה משה למרום וגו', אמר לו אחוז בכסא כבודי, ובאות ג' מובא **וכשמקשר עצמו עם המפורסמים, הוא מקושר עם כל פרטי נשמות ישראל.** ולכאורה ממילא היו כל נשמות ישראל שייכות למשה רבינו ע"ה רבן של כל הנביאים, ועל כן למה היה צריך לומר לו לאחוז ולהתקשר בשרשי הנשמות. (ואולי אפשר לחלק דמייירי בחייו, לפי מדרש תנחומא פרשת ואתחנן, ו' עיי"ש נפלאות).

והנה ידוע שיש ארבע עולמות, עולם האצילות, עולם הבריאה שבו נמצא כסא הכבוד ומשם נחצבו נשמות ישראל, עולם היצירה שהוא עולם המלאכים, ועולם העשיה הגשמי, שבו נמצאים גופות בני ישראל הקדושים (נפש החיים, שער א', פרק ה'). נמצא שכדי להגיע למעלה מהשרפים וחיות הקודש, צריך להתקשר לנשמות ישראל הנמצאים אצל כסא הכבוד. ואיתא בליקו"מ (ח"א, רע"ג) וזה בחינות בני משה, שכתוב בהם 'ובני רחביה רבו למעלה', ודרשו חז"ל (ברכות ז). 'למעלה משישים ריבוא', כי הם היו למעלה מהם. וידוע שהיו נשמות שפרחו קודם עץ הדעת וכו'. ע"כ היה צריך לירד מדרגתו, כדי לקשר עצמו לשרשי נשמות ישראל, כדי לדונם לקף זכות - כמבואר לקמן. ראה והבן מהזוה"ק הנ"ל.

[ד] ולהכיר את המפורסמים איזהו על ידי עזות הוא ע"י בנין ירושלים וכו' היינו שלימות היראה וכו'. שואל בביאור הליקוטים ענף כ', שהרי סוף כל סוף גם המפורסמים של שקר עצמם, גם הם בין נשמות ישראל, ומדוע צריך להכיר עזותם ולהתרחק מהם, הלא צריכים להיות מקושרים לכל אחד וא' מהשישים ריבוא. ומתוך שאדרבה לטובתם לטהרם ולזככם צריך להתרחק מהם, כי כשמתקשרים רק לצדיקי אמת לבד, נופל העזות שנדבק בהמש"ש מהסט"א, ואז המפורסמים חוזרים ומקבלים תיקון לנפשם, וגם אז הצדיקי אמת דנים אותם לקף זכות, בפרט בר"ה וכו'. (והנה ראש השנה הוא ב' ימים מחמת ספק אפילו בא"י, דאם יש ספק מטין כלפי זכות).

ורציתי לומר שלכן צריך להיות ירא שמים בשלימות, קודם שיבוא להבחין בין המפורסמים, כי אי לאו הכי בנקל להיכשל חלילה לבזות אנשים, שזה מפסיד עבודת התפילה. ובפרט במקום שיש ספק, כידוע מליקו"ה, הל' תפילת המנחה, הלכה ו', סעי' י"ב, עיי"ש, כל מי שמנהיג על פי תורה, כפי שמסרו לנו רבותינו בגמרא ופוסקים, וספרי יראים המיוסדים על פי דבריהם הקדושים, בהם צריך להתדבק, בכלם, כמו שכתוב ובו תדבק, ואמרו רבותינו ז"ל הדבק בתלמידי חכמים. רק מהאנשים הכופרים וגו' להתרחק בתכלית הריחוק. אמנם ידוע מה שכתב רבינו ז"ל בחיי מוהר"ן (סי' תקל"ז) שעל ידי מפורסמים של שקר עלולים לטעות מדרך הישר כל כך, עד שלא יקומו בתחיית המתים רח"ל. גם ראה ליקו"ה הל' שבת הל' ה', סעי' ט'. (ואכהמ"ל וסמא דמילתא משתוקא).

[א] כי איש הישראלי נברא שיהיה לו ממשלה על המלאכים. צריך להבין מי הם המלאכים האלו שצריכים למשול עליהם? אמנם יש את הבעל תפילה הגדול שמלווה לכל צבא השמים, אבל כוונת רבינו ז"ל היתה גם על כל אחד ואחד משישים ריבוא נשמות ישראל בפרטיות, כפי שכתב בפירוש, **וצריך כל אחד לראות שיבוא לזה התכלית,** (וכפי שדייק בביאור הליקוטים עה"ת ענף א' - שכל נפש מהשישים ריבוא יהיה כל בריאתו לממשלה הזאת), שכל אחד לכשעצמו נברא, שיהיה לו ממשלה על המלאכים.

ואם כן מי הם מלאכים אלו שאנו צריכים למשול עליהם, מיום הלידה, וכפי שמובן מהמשך התורה, שצריך לעשות פעולות כדי להינצל מקנאתם, שמשמע שכבר עכשיו הם מקנאים, ויש להם רשות לנסות להפיל ח"ו. (ועל זה צריך שלימות היראה, לגאול התפילה, ולתקן הג' מידות). ובכן לפי המובן מביאור הליקוטים הנ"ל ענף ל"ז - המלאכים הם היצר הרע, והיצר טוב, שעליהם כל אחד צריך למשול ולהנהיגם כרצון ה'. (ולהביא ראיות ע"ז היא סוגיה בפני עצמה וב"נ אשתדל בפע"א. ראה ליקו"מ ח"א, ע"ב, וליקו"ה יו"ד-ב', נדרים ד', ט"ו, ובליקו"מ ח"א, סי' י"ג, ג, נוריאל דא נור דליק בתאוות ממון, ועי' בפרפראות לחכמה שם, שהוא תאוות ממון לשם מצוה וכו', ובפרט בתורה הזאת שהוא הס"מ כידוע שמצא לו הנחש להחטיא מחמת שנתקנא וכו').

כמו שאמרו רז"ל וגו', שהמלאכים יצטרכו לשאול מישראל, מה פעל א-ל. הנה הרה"ח ר' ניסן פרנקל שליט"א כשהיה כאן במחנינו, ודרש בתורה זו, בתוך דבריו שאל מה הראיה מגמרא זו, שיהיה לישראל ממשלה עליהם. וכן הראה שכל התורה מדבר על הווה לא על העתיד וביאר וענה וכו'. ורציתי להבין לפי פשוטו מה הראיה. וענו לי שנים מחברי שדעתם שהממשלה הכוונה שיהיו במדרגה למעלה ממלאכי השרת. ולפי זה מובן הראיה, שדרך הקטן לשאול לגדול, ולכן הם יצטרכו לשאול מאיתנו מה פעל א-ל.

אמנם לי אין נראה כלל שזו הכוונה, מכמה סיבות. חדא, שמהלשון לא משמע כן, שרבינו ז"ל כותב **על** המלאכים לא מעל. ועוד שהראיה הולך רק על התכלית והסוף, אבל מהמשך התורה משמע שצריך להגיע לממשלה זו גם כעת. וכן באות ב' ואמנינה אמרכל לשון ממונה. (ובפ' מטות תרגם יונתן ראשי המטות - אמרכלים). וכן הפרפראות מביא מראה מקום מתיקון שבעים בתיקוני זוהר שם איתא בפירוש לשון שלטון. (וראה בליקו"ה מביא המדרש שהיו מלאכי השרת צולין לו בשר וכו'). וכן איתא בליקו"מ (ח"א רל"ב) בשעה שאומר וכו' "הללוהו כל מלאכיו, הללוהו כל צבאיו", הוא קורא לכולם, ומצוה לכולם שיהללו את שם ה'. משמע שיכול לצוות כבר מעכשיו. וכן איתא (שם רמ"ד) "ישראל יש להם כח יותר ממלאכים, והם יכולים לעמוד בזה העולם, ולהתגבר על העולם הזה" משמע קצת שכבר עכשיו הם בדרגה יותר גבוהה, ולפי זה ודאי שרוצה לומר ימשול שיהיו מסורים בידיהם, וא"כ צריך להבין מה הראיה בפשיטות. וראה בזוה"ק (משפטים צ"ד:) זכה יתיר יהבין ליה וגו' והאי הוא שולטנותיה בכל רקיעין ובכל אופנים ושרפים וכו'. הרי להדיא לשון "שלטון". וראה אות ב'.

כמו"כ רציתי להוסיף על החידוש הנפלא שהביא הרי"מ הורביץ הי"ו בגליון א', אחר שנאבק עם שר של עשו, ולכן קרא לו ישראל וכו'. שרו של עשו דיקא, שהוא אדום. וכמובא בליקו"מ תורה כ', סעי' ז', י'. (שהוא פירוש על חיי"מ סי' פ"ג, והתורה א' תניינא הוא

[ה] כי כל רגל הוא בחינת התחדשות המוחין, שנמשך שכל חדש, לתקן שלש מידות אלו. הנה כל תינוק שנולד הוא שכל חדש לעבודת ה'. כדאיתא כ"פ בליקו"ה, ובפרט גיטין ג', ט"ו. ופ"ר ה', כ"ה. ומשם מובן כי צירוף חדש הוא עצה חדשה שמתגלה לפי הבריורים של אותו הדור מצלם דמות תבניתו כביכול. ולפי זה אפשר להבין שבכל יום טוב הוא צירוף חדש שלא היה מימות עולם, וראה ליקו"מ ח"א סי' קע"א, והבן לעובדא מסי' רס"א שם, שמבאר סוד תיקון הנפילה למעשה.

[ו] ועל ידי בנין ירושלים דהיינו תיקון שלימות היראה שבלב, על ידי זה נברא מלאך וכו'. לולא דמסתפינא רציתי לומר דהנה איתא בדברי רבינו ז"ל (ליקו"מ ח"א קי"ב) דמי שזוכה לאמת וה' אור לו כביכול, הוא מקיים העולם, ונותן שפע לכל השלשה עולמות, המלאכים וגו'. נמצא, שבנוסף לכך שהמלאך נברא על ידי מצוותיו אף גם יונק שפעו ומתקיים ממנו. ועל כן ר"ל שכשם שחלב כשרה מסוגל לקדושה והשפעות טובות, כך המלאך מתגדל לפי השפע שמקבל, לפי אותו שמקבל ממנו, אם הוא כשר. ודו"ק.

[ז] אך צריך להיזהר מהתמנות, כי זה הזוכה ליראה יש לו השתוקקות להתמנות וגו', אבל צריך לשמור עצמו מאד מהתמנות. נ"ל שאפשר לדייק מלשונו, וגם מליקו"ת (על תורה זו) "ותשמרנו ותצילנו מהתמנות, שלא יהיה לנו שום תאוה וחמדה, לשום התמנות כלל, לא התמנות גדולה ולא התמנות קטנה". שהם ב' דברים א. ההתמנות עצמה, ב. ההשתוקקות והחמדה והתאוה להתמנות.

ואולי י"ל שלגבי התמנות אין הדבר תלוי כ"כ בבחירת האדם והשתדלותו, שכן קורא הדורות מראש, כבר נתן ספר לאדם הראשון ובו נרשמו דור דור ודורשיו, דור דור וחכמיו, דור דור ופרנסיו וכו' (ע"ז ה: ועוד), וכן אמר רב נחמן בר רבא אמר רב אפילו ריש גרנותא, משמיא מוקמי ליה (ב"ב צ"א:), ואולי על זה נאמר תורה כ"ז תניינא. ובדאי שעל הכל מועיל תפילה ורצון יראיו יעשה. (וראה עוד מד' נפלא תנחומא, ואתחנן, פרשה ו').

[ח] וכשעומדים להתפלל חפצים לפטור התפילה. ראה בביאור הליקוטים בענף כ"ה שזה עיקר הפגם שגורמים להתפלה בעבודתם, להיותה גם היא נחשבת להאדם כעבודה ממש, שהאדם חפץ להפטור מאתה. ומשמע שכשהאדם זוכה לצאת מהעבודות של התאוות, התפילה יקרה אצלו ומאירה לו מאד, ואינה עול עליו כלל.

[ט] וכשנגאלת התפילה - אזי נופל כל הדאקטיירי, כי אין צריכין לרפואות. אני זוכר שלמדתי פעם חברותא עם א' מאנ"ש ורצינו לומר כי בפגם הרופאים שאינם הגונים כולוהו איתנהו ביה. רציחה - כפשוטו ראה שיחות הר"ן סימן נ', על פי רוב הדאקטרים הם שלוחי מלאך המוות להמית אנשים וכו'. וגם כמשמעו ביזוי אנשים, כידוע דרכם של הרופאים הרעים לבזות ולהשפיל אנשים בגאוותם הסרוחה. עבודה זרה - לא לחינם הם מכונים בשם "רופאי אליל", וגם רוב העם מאמינים בהם וסומכים עליהם (בעיניי עצמות ובאמונה עיוורת רח"ל), וזה פגם אמונות כוזבות וקלקול האמונה, כפי שמבואר בליקוטי תפילות על התורה, שאפילו כשמאמינים ברופאים אמיתיים, שבאמת רוצים לעזור, אבל צריך להאמין שהרפואה מאיתו יתברך לבד, ולסמוך רק עליו ולא זולת, ורק לפעמים הרפואה משתלשלת דרך סמים ועשבים מרפאים בכח התורה (כדאיתא בליקו"מ ח"א, נ"ז). שמירת הברית - א"צ להאריך בדברים הידועים גודל המכשולות שיש בעניין זה, והלואי שנזכה לרופאים דקדושה כמו אבא אומנא ורופאי הנפשות. [וב"ה שלאחרונה התחילו קצת לתקן שינויים לטובה בזה]. וכן ברוחניות יש שלוחי הבעל דבר להמית ה"י, עי' תורה י"ח ח"ב שיתכן להיות בהם הג' בחינות הללו (וגניבה נגד תאוות ממון).

[י] אך יש שלש עבודות שהם מפסידיים עבודות התפילה. ראה שיחות הר"ן סי' קי"ב, עבדים בחינת "עבד לווה לאיש מלווה", בחינת מוחין דקטנות, כי מוחין דקטנות הוא בחינת בעל חוב. וכשהוא במוחין דגדלות העת לשוב על זה. ולפי זה אפשר להבין מה שכתוב בחי"מ סי' ס"ו כשעובדים ה' ועדיין הוא בבחינת עבד (דסט"א). עדיין הוא בבחינת ארור חס ושלום, ויש בחינת עבד בקדושה, בחינת משה עבד ה'. ודע שיש מצוה שעל ידה יוצאים מבחינת עבד, והיא מצוות פדיון שבוים. ולפי התורה מובן ביותר, ובתורה י"ג ח"א, שכ"ה גימ' משה (זוהר פנחס רלא). שהוא משכך אליל כסף וזהב, שעל ידו נשתכך החמימות של תאוות ממון. (ושל כל התאוות), ואפשר לומר שעל ידי שיוצאים מהעבודות של התאוות זוכים לחירות של בחינת משה עבד ה'. (וראה בפרפראות שם שעל ידי מלאך קדוש יכולים ליפול לחמימות הלב לתאוות ממון אך על ידי משה וחמת המלך שכ"ה). יה"ר שיתהפכו הקינות לתיקון בקרוב בי"א, ותחזינה עיננו בשוב ה' ציון:

[המשך בשבוע הבא ב"א א"ה + ואשמח לקבל הערות נכונות]

ענין הלואות הבעל תפילה \ באור בקשרי המאמר

ר' מאיר דוד טוקאיר הי"ו
באות י"ג מבאר רבנו, שהבעל תפילה הוא ה"מלוה הגדול", וז"ל: "כי כלם הם בחינת לוויין זה מזה וזה מזה עד המלוה הגדול שהוא בחינת הבעל תפילה, שהוא המלוה הגדול, כי הוא בכחינת השורש העליון, שהוא דבר השם כנ"ל" עכ"ל"ק. והנה יש לתמוה: מה שייך כאן ענין הלואה, הרי בסוף-כל הכוחות נותנים כחם זה לזה, עד לכל פרטי הבריאה, והרי זה נתינה ולא הלואה?

אך לפי המבואר לעיל מובן היטב מה שייך הלואה. וזה לשון רבנו [באות י"א בסופה]: "כי כן חובת כל העשבים וכל שיח השדה, כשאדם עומד להתפלל, שאזי הוא בכחי' דבר ה', שהוא שרשם העליון, אזי הם מחזירין כחם לתוך התפילה, שהוא שרשם העליון. וכשאדם מתפלל על איזה חולאת, אזי אותן העשבים שיש להם כח לרפאות אותו החולאת הם מחזירים להחזיר כחם לתוך התפילה, שהיא שרשם, כחי' דבר ה' כנ"ל". ועתה מובן היטב! כיון שכל כח העשבים, שאותו הם מקבלים מהמלאכים והכוכבים וכו' - נתקבל בהלואה מדבר ה', שהוא בחינת הבעל תפילה. ולכן, תיכף כשעומד להתפלל - ואזי הוא בכחי' דבר ה' - כחי' הבע"ת - אזי העשבים וכו' מחזירים להחזיר ההלואה לבעליה-דבר ה', בחינת הבעל תפילה.

עי' בסיפור מ מעשה ד' מזבוב ועכביש בסופו ז"ל: "וישב עצמו, שהוא עצמו בודאי יהיה יש ראל, רק מה עושים להחזיר למוטב כולם, להביאם להאמת. וישב עצמו שילך ויסע לבקש חכם שיפתור החלום כהיותו. ולקח עמו שני אנשים ונסע להעולם, לא כדרך המלך, רק כאיש פשוט. והיה נוסע מעיר לעיר, כזה, ונסע לשם.

ובא אל החכם וסיפר לו האמת, איך שהוא מלך וכבש מלחמות וכל המעשה שהיה כנ"ל, ובקש ממנו לפתור חלומו. והשיב לו: אני בעצמי איני יכול לפתור, רק שיש זמן, באותו יום באותו חודש, [ובלשון אשכנז: אין דעם אין דעם טאג אין דעם אין דעם חדש] ואזי אני מקבץ כל סממני הקטרת ועושה מהם מרכב, ומעשנין את האדם באלו הקטרת, ואותו האדם חושב במד חשבתו מה שרוצה לראות.

ואפשר להבין מכאן כמה רמזים נפלאים המקושרים כאן לתורה "תקעו ממשלה".

(א) שחשב ש"הוא בודאי יהיה ישראל" ונקט דיקא לשון "ישראל" שזהו גם ענין ממשלה על המלאכים, כי כל שם "ישראל" הוא ע"ש "כי שרית עם אלקים", וזהו גם ענין ההתקשרות עם נשמות ישראל כדי להחזיק עצמו בממשלה זו, כי ישראל ר"ת יש ששים רבוא אותיות לתורה, שזהו ענין שמותיו הק' בחי' כסא הכבוד, כידוע.

(ב) שנסע לעולם "לא כדרך המלך רק כאיש פשוט" שאחר שקבל "יראה" באופן מסוים, היינו שהבין שודאי יהיה ישראל, לא לקח לעצמו התמנות, אלא להיפך, הלך לבקש חכם-צדיק [כמובא בדברי רביז"ל כמה פעמים] שיפתור חלומו.

(ג) וכשמצאו-אמר לו החכם שצריך לחכות ל"אותו יום ואותו חודש", ואז יעשו בסממני הק' טרת וכו'. וקטרת הוא דבר שהנשמה נהנית ממנו ולא הגוף, וכמו שמגלה רבנו כאן בתורה, שמישיח מקבל כל התפלות בחי' ריח וכו', ואז העשבים- ריחות- נכנסים בתוך התפילה ונתקב" לים אצלו, ועי"ז הבעל תפילה מלוה וכו' ויכול לעשות ראש השנה, היינו ענין "אותו יום" - זה "בכסא לים חגנו", "ואותו חודש" - זה "תקעו בחודש שופר". וכמו שמבאר מוהרנ"ת שבר"ה נמשכים כל ה-ג' שכלים לבטול התאוות.

וכמו שאמר אדמו"ר ז"ל שבר"ה יכול לתקן מה שלא יכול לתקן כל השנה, ואז- הוא מפריש לכל אחד דרך לפי שרש נשמתו, שזה בחי' שרואה ויודע כל מה שרוצה, היינו שמאיר לו לידע מה צריך ואיך לעבוד את ה'.

יה"ר שנזכה למצוא את החכם, ולהיות אצלו על ראש השנה, ולבטל כל התאוות, ועי"ז תבנה ירושלים, במהרה בימינו אמן.

(מתוך שיחת חברים עם ר' יוסף בנדיקט הי"ו).

ואלו הן הזוכים:

הזוכים בהגרלות לבחורים שיחי

שכתבו חדושים לפני שב"ק פרשת בלק

הבה"ח יצחק משולם ווילברשעוויטש ז"י

הבה"ח שלמה הלוי שניעק ז"י

על סך 5 פוינט כל אחד.

כה לחי!

מודעה רבא לאוריתא

בס"ד שמחים אנו להודיע על "מבחנים"

בסגנון "שאלות לחזרה" שיופיעו אי"ה

בשבועות הקרובים הבעל"ט.

הכונו הכונו!

~~~~

הגליון מוקדש

להצלחת מרדכי בן חיה טובה וכל יוצ"ח

שיחי' להצלחה בכל הענינים

ולע"נ מאשא פייגל ב"ר יעקב ע"ה

ולע"נ מלך עזרא בן ראובן ז"ל.

המשך

משה רבינו

כמו"כ עפ"י הכלל שכל ראייה מביא רבינו בדייקא,

רואים פה במהלך התורה, שבתחילה מגלה רבינו

שכל אחד מישראל נברא שיהיה לו ממשלה על

מלאכים, לאחר מכן אומר ענין תיקון המידות

והעבודות וכו', וענין ההתרפאות בלחם ומים

- על ידי עבודת התפילה. ואז כבר מגלה שזה

בחינת התנוצצות משיח, ולאחר מכן מגלה ענין

הבעל תפילה שאוחז בדבר ה', ואז מביא ראייה

ממי? ממשה רבינו! וזה מתקשר נפלא עם ההמ-

שך של מי שיכול לעשות ראש השנה וכו'.

יוסף הוא השליט הוא המשביר

באות י"ג מה שמביא רביז"ל ענין "וצבא השמים

לך משתחוים" וענין "סיהרא לווי מן שמשא"

ו"כל כוכביא לוויין דא מן דא" ושהבעל תפילה

הוא המלווה הגדול, מבואר נפלא ענין חלומו

של יוסף שראה "והנה השמש והירח ואחד עשר

כוכבים משתחוים לי", ויוסף - "הוא השליט הוא

המשביר בכל עם הארץ". כי יוסף הוא הצדיק

בחינת הבעל תפילה. ובסוף באמת אחיו השתחוו

לו, ולוו "אוכל" מאיתו, (כי הרי נתן להם בתנאי

שיביאו את בנימין).

ר' מאיר דוד טוקאיייר

מראה טעם ריח

באות י"ב מגלה רביז"ל שדבר המגדל כל הצמחים נקרא מט"ר. ר"ת מראה טעם ריח. והנה בפרשת בראשית נאמר: "וכל שיח השדה טרם יהיה בארץ וכל עשב השדה טרם יצמח כי לא המטיר ה' אלקים על הארץ ואדם אין לעבוד את האדמה" ופירש"י: "כי לא המטיר. מה טעם לא המטיר? לפי שאדם אין לעבוד את האדמה ואין מכיר בטובתן של גשמים. וכשבא אדם וידע שהם צורך לעולם, התפלל עליהם וירדו, וצמחו האילנות והדשאים". וע"ע בגמרא חולין ס: מבארת שם הגמרא, שהקב"ה מתאוה לתפילתן של צדיקים, וכו' וכו'.

ואפשר לומר שלכך נקט הכתוב דוקא לשון "המטיר" דהיינו שעדין לא היה הבעל תפילה שהיה בבחי' דבר ה', שילוה לכל הכחות, עד שיהיה בעשבים מט"ר. ורמז לזה, שגם טר"ם הוא ר"ת מראה טעם ריח, שזה היה חסר לשיח השדה והעשבים, כי לא היה מי שיתפלל.

ועיין בסיפור מ במעשה י"ב מהבעל תפילה, איך שהבע"ת הוא זה שהתחיל את כל תקון העולם, שהיה מקרב אנשים להשי"ת, ואח"כ עם המדינה של ממון, ובכוחו נתקבצו כל הקיבוץ הקדוש יחד, ועל ידי זה תיקנו כל העולם. כי הוא הוא המאור הגדול שכל העולמות וכל השרים העליונים - כולם הם בחינת לוויין אצלו.

ואדעך בשם

באות י"ג מבאר רביז"ל שהבע"ת - הוא המלווה הגדול שהוא בבחינת דבר ה' ועל ידי זה עזות המפורסמים נופל לפניו, וזה בחינת "כי מצאת חן" בחינת נשיאות חן הנ"ל, המובא שם "ואדעך בשם" שמכיר המפורסמים וכו', גם "ואדעך בשם" בחי' "נפש חיה הוא שמו" שיכול להתאחו לפני כסא - שם ה' - נשמות ישראל, עיי"ש. ואפשר לבאר המשך הפסוקים שם על זה הדרך, (על פי הכלל שבכל מקום שר- בינו מביא ראייה לדבריו הוא מבאר כל הפסוק או המאמר חז"ל), שאחר כך בקש משה רבינו "ויאמר הראני נא את כבודך" ומה ענה הקב"ה? "אני אעביר כל טובי על פניך", "כל טובי" זה בחינת שהקב"ה דן אותנו לכף זכות, (עי' אות י"ד) "וקרא" תי בשם ה' לפניך" שזה כנ"ל היינו שיוכל להתאחו בנשמות ישראל, כסא הכבוד. שזה ביקש משה - "הראיני נא את כבודך".